

A szikár Szipál

Étkes-boros fesztivált szerveztek október elején a budapesti Ráday utcai „Soho” negyedben, hogy jeles borászok kedvenc ételeiből ajánljanak egy-egy specialitást az éttermek, s közben jófajta borokkal kísérik a remek falatokat. A Lizard Étterem a villányi Polgár Pincészet borait kínálta vendégeinek, lebilincselően finom tüzés borok kíséretében. A programra Florovits György éttermi vezető meginvitálta Szipál Martin világhírű fotóművészt is.

Mi tagadás, Szipál itthon is jól ismert ember. Tudjuk róla, hogy szikár, finom és mindig jólöltözött. Fotósként bejárta a világot, mint híres nagy példányszámú magazinok riportere. Los Angelesben Hollywood sztárvilágát örökítette meg optikáival, de még inkább sajátos szellemi, képi látásmódjával. Szipál Martin - akit sokan magyar nevére utalóan Marcinak szólítanak -, az első pillanattól kezdve úgy beszélgetett vendéglátójával, az őt őszinte örömmel kiszolgáló felszolgálókkal, mintha mindig is törzsvendég lett volna itt. Ilyen nyitott egyéniség ő, aki mindössze kétévnyire van a 90-től. De vannak tartalékai. Találkozásunk estéjére például még egy külön programot is beiktatott. Híres orosz balerina esküvőjére hívták meg vendégnek, természetesen ezt az invitálást sem lehetett visszautasítani. Egyébként is társasági lény, aki nagyon is tudatos művészi eltökéltséggel – persze jó adag tehetséggel felvértezve – alakította az életét a tengerentúlon. 50 évet, tehát fél évszázadot töltött Amerikában, ahol igazi karriert futott be, majd közel másfél évtizede úgy döntött, hazatér.

- Valóban hosszú volt az az út, amit megtettem – gondolkodik el egy pillanatra, miközben a finom villányi Polgár Cabernet Sauvignon megérkezik kedv-fokozóként asztalunkhoz. – Szolnokon születtem, de valójában Debrecenben kezdtem a szintén zseniális fotós édesapám mellett a pályámat. Önálló egyéniségek voltunk, így én is nyitottam saját fényképezetet, kettőt is a cívisvárosban,

mert meg akartam mutatni, mire vagyok képes. Sokan mondják, hogy művészet, amit csinállok, de én gyakran hozzáteszem, maga az élet megszervezéséhez, a siker összekovácslásához és saját stílusom megtalálásához bűvészet is szükségeltetett.

A Lizard Étterem vezetője, Florovits György csatlakozik hozzánk, mert kíváncsi, vajon hogyan tudta ilyen jól megőrizni alakját nevezetes vendége hosszú, tartalmas élete során? Azt is szeretné finoman tudakolni a mai ebédre mivel kedveskedhetne a világhódító fotóművésznek.

- Senki ne gondolja, hogy mindig ilyen szikár, vékony ember voltam, csak kellő időben felismertem, hogy nem szabad a vészes végletekig eljutni – válaszol őszintén, miközben nem zárkózik el attól, hogy néhány falat erejéig megkóstolja Polgár Zoltán borász villányi hátszín specialitását, de nyomban hozzáteszi, egy zóna erejéig a roston halat is kipróbálná. – Nyerstojás és zöldség mixeléséből álló mindennapi reggelim összetételére sokan kíváncsiak. A legaktívabb időszakomban valóban bejártam a világot, s egyben végig is kóstoltam. De még ennél is emlékezetesebbek azok az évek, amikor Los Angelesben szinte minden hétvégén meghívtam vendégeket rendszeres vacsorákra. Minden magyaros volt és minden falatot én magam készítettem el, ha úgy tetszik amolyan executive séf voltam, nem is szerény sikerekkel kísértem. Itt is

tapasztalhattam, hogy a magyar konyha csodálatos, ízvilága egyedülálló! A borok pedig sokkal nagyobb világerdeklődésre érdemesek.

Amilyen elragadtatással beszél a magyar konyháról, önmagában is jelzi, hogy a világot járó fotóművész megmaradt magyarnak. Itthon él és annak örül a legjobban, hogy – váltakozó intenzitással ugyan – különböző fotóiskolákban taníthatja a fiatalokat, közöttük egyre nagyobb számban tehetséges pályakezdőket. Számukra sokkal nagyobb ez a világ, mint amikor ő indította a pályáját. Akkoriban nagy elszántság, merészség kellett, hogy az óperencián túlra menjen az ember. A siker pedig egyebek mellett a szerencsén is múlik.

- Nagyon szurkolok Magyarországnak, hogy talpon tudjon maradni, igaz rajtam már nem sok minden múlik, de az újabb és újabb nemzedékek s vele a nemzet talán csatát nyerhet Európában – fordítja komolyabbra a szót Szipál Martin, aki desszertet már nem kér.. – Igazán nem panaszkodhatom arra, hogy érdeklődnek, figyelnek itthon munkáimra, ha úgy tetszik művészetemre. Tavasszal Szombathelyen egy csodálatos kiállítást rendeztem, ahol bemutathattam tehetséges tanítványaimat is. Az idén ősz végén pedig a Művészetek Palotájában kaptam lehetőséget egy kiállítás szervezésére. Valóban, a tanítás tart életben és a társasági létforma. Az is nagyon jólesik, hogy Debrecen sem feledkezett meg rólam, hiszen nemrégiben átvehettem a város egyik fontos kitüntetését, a Kölcsey Díjat.

Szipál Martin stílusosan zárja a kora délutánba nyúló ebédünket, hiszen – bár módjával fogyaszt bort – a Polgár Pincészet Lizard Étterem előtti pavilonjához lép, hogy búcsúkoccintással tegyünk koronát erre a találkozásra. Úgy legyen, ez a két óra mindannyiunk számára emlékezetes marad...

Kiss Dezső Péter